

П. К. Яворовъ.

Едно сражение

Изъ „Хайдушки копнения“.

Спомени отъ Македония
1902—1903

Тръбва да съмъ спалъ четири и повече часа непрекъснато. Помня, че ме събуди единъ силенъ шумъ, съкашъ отъ вихрушка, която превива дървесата. Сѣнката ме бѣ оставила и ослабналото слънце биеше право въ очитѣ ми. Азъ помислихъ, че пладне е минало вече и направихъ движение за часовника си. Тъкмо въ това време новъ шумъ, далеко надолу, привлече вниманието ми. Мърнаха се тамъ за мигъ главитѣ на нѣкои отъ другаритѣ ми и изчезнаха. Не разбралъ още какво става, азъ погледнахъ бърже нагоре: двайсетъ стѣпки отъ менъ дебнѣше турски аскеръ.

Сграбчихъ леката си пушка и се търкулихъ надолу. Десетки куршуми изпръщѣха между клонетѣ на букитѣ и ме порѣсиха съ вѣйки и листа. Безъ да се замисля, азъ скачахъ отъ главоломна височина въ дълбоки трапища, плъзгахъ се и пакъ ставахъ и може би за петъ минути се озовахъ при рѣката. А задъ мене, при височинитѣ, войницитѣ опасваха съ веригата си планинската гънка, съ очевидно намѣрение да ни изкаратъ като зайци край селото. И азъ поехъ тичешкомъ пѣтя нататѣкъ, прикриванъ отъ храсти и завои.

Стигнахъ край селото и надзърнахъ иззадъ послед-